

[Torben Lund]

en ydelse bliver stillet til rådighed for borgerne.

Jeg skal blot nævne to eksempler – jeg ved, at nogle af mine gruppefæller vil komme ind på andre ting – det ene er spørgsmålet om sygdomsbehandling. Vi synes, det er en fundamental ret, at man kan få sin sygdom behandlet, og forslaget fastsætter en maksimal ventetid på 3 måneder. Det mener vi er realistisk, og det er vigtigt af hensyn til patienterne og det offentlige. Men også her er finansministeren inde at manipulere. Det offentlige vil jo spare udgifter på en lang række andre konti, hvis folk bliver behandlet i tide, for vi ved jo, at man i ventetiden har store udgifter til sygedagpenge, medicinhjælp, hjemmehjælp, lægebesøg osv. Hvorfor er det ikke med i finansministerens regnestykke, hvor det gøres op, at en nedsættelse af ventetiden for sygehusbehandling til 3 måneder skulle koste ½ mia. kr.? Hvis finansministeren ikke vil anerkende det, tror jeg, at sundhedsministeren vil være nødt til at indrømme, at der er altså besparelser at hente ved at behandle patienterne i tide.

I øvrigt er jeg forbavset over, at finansministeren når frem til ½ mia. kr. Da Budgetdepartementet udtalte sig om sagen i september 1991, sagde man 200 mio. kr. én gang for alle, ikke ½ mia. kr. om året i en 4-års-periode, men det viser jo bare lidt om, hvor useriøse finansministerens beregninger i virkeligheden er.

Jeg har som sagt også et andet eksempel. Det er selvfølgelig helt uacceptabelt, at borgere må blive på sygehuset, efter at de er færdigbehandlet, og ikke kan komme hjem, fordi nogle kommuner ikke har de fornødne plejetilbud, de fornødne boliger og den nødvendige hjemmehjælp. Også her prøver vi at sætte en frist, i dette tilfælde på 4 uger, hvilket vi mener er forsvarligt over for kommunerne. Borgerne må have ret til en plejebolig, og de må have ret til at modtage den nødvendige hjemmehjælp, når der er brug for det, og når de selv ønsker det. Alt andet vil efter vores opfattelse være uanstændigt.

Finansministeren var jo også meget inde på, om vi nu har råd til at sikre borgernes rettigheder, og vi må forstå finansministerens indlæg og Finansministeriets beregninger således, at det har vi ikke efter regeringens opfattelse. Jeg vil gerne sige, som hr. Svend Auken også var inde på, at der behøver ikke at være tale om et

øget ressourceforbrug, men til gengæld er der brug for at gøre en indsats for at få gjort op med kassesystemet, hvor stat, amter og kommuner jo blot skubber byrderne over på hinanden, men som finansministeren åbenbart er en stor fortaler for.

Vi må have de forskellige finansieringssystemer til at hænge bedre sammen. Det er helt urimeligt, at kommunerne på grund af stramme økonomiske rammer f.eks. ikke kan yde den fornødne hjemmehjælp og etablere børnepasningstilbud, samtidig med at staten afholder store udgifter til understøttelse og bistand til de ledige. Vi må selvfølgelig ændre finansieringssystemerne, så en høj aktivitet på f.eks. hjemmehjælps- og børnepasningsområdet også udløser et større bloktilskud til den pågældende kommune. Der er efter min mening betonmure mellem de offentlige kasser, og jeg synes ikke, det er acceptabelt for skatteborgerne, at vi i virkeligheden har et uhensigtsmæssigt og et lavere serviceniveau end nødvendigt, fordi de offentlige finansieringssystemer ikke hænger sammen.

Som sagt vil andre medlemmer af den socialdemokratiske gruppe gøre bemærkninger til nogle af de andre punkter, bl.a. nogle af dem, som finansministeren var inde på, og derfor skal jeg ikke gøre flere bemærkninger nu vedrørende forslag nr. B 45.

Ole Espersen (S):

Jeg er så heldig, at jeg skal svare justitsministeren, som jeg synes var noget mere imødekommende end finansministeren. Jeg er glad for, at justitsministeren ikke på noget punkt gav udtryk for, at vores forslag om kortere sagsbehandlingstider ville belaste den offentlige økonomi, for det vil det nemlig ikke.

Justitsministeren var i tvivl om, hvorvidt der var behov for disse regler, og det skal jeg kommentere om et øjeblik. Men jeg vil gerne sige helt generelt, at jeg synes, det var meget kloge af os alle sammen, hvis vi erkendte, at vi har et fælles politisk ansvar for, at Danmark efterhånden er en nation på venteliste. Vi har et fælles ansvar for kassetænkningen. Det er klart, at jo længere den varer, jo mere urimeligt virker den, men ansvaret er jo egentlig fælles. Den socialdemokratiske regering brugte jo de samme principper i sin tid.